

PROGRAM BOHOSLUŽIEB FARNOSTI BABÍN

MIMORIADNY SVÄTÝ ROK MILOSRDENSTVA 2016

Ukáž nám, Pane, svoje milosrdenstvo a daj nám svoju spásu.

Týždeň 10.

DNES: ŠTVRTÁ PÔSTNA NEDEĽA

7. 3. 2016 - 13.3. 2016

POSVÄTME KAŽDÝ TÝŽDEŇ ROKU MILOSRDENSTVA ASPOŇ JEDNÝM SKUTKOM MILOSRDENSTVA!

Farský kostol Zoslania Ducha Svätého Babín

DEŇ	LITURGICKÝ KALENDÁR	ÚMYSEL SV. OMŠE	ČAS	SV. SPOVEĎ	INÉ PODUJATIE
PONDELOK 7. 3. 16	FÉRIA	Pohrebná + Žofia Trnková	15.00		
UTOROK 8. 3. 16	FÉRIA				
STREDA 9. 3. 16	FÉRIA	+ Ľubica Polčicová (30.deň)	17.00	16.30	
ŠTVRTOK 10. 3. 16	FÉRIA				
PIATOK 11. 3. 16	FÉRIA	+ Miroslav Kurčina (30.deň)	17.00	14.30	16.15 pobožnosť Krížovej cesty
SOBOTA 12. 3. 16	FÉRIA				
NEDEĽA 13. 3. 16	PIATA PÔSTNA	Na úmysel Za veriacich	7.00 10.00		14.45 pobožnosť Krížovej cesty

Kostol sv. Jána a Pavla Vasiľov

DEŇ	LITURGICKÝ KALENDÁR	ÚMYSEL SV. OMŠE	ČAS	SV. SPOVEĎ	INÉ PODUJATIE
PONDELOK 7. 3. 16	FÉRIA				
UTOROK 8. 3. 16	FÉRIA	Pohrebná + Justína Jurkyová	15.00		
STREDA 9. 3. 16	FÉRIA				
ŠTVRTOK 10. 3. 16	FÉRIA	+ Jozef, Serafína Hriň a deti	17.00	15.30	
PIATOK 11. 3. 16	FÉRIA				16.00 pobožnosť Krížovej cesty
SOBOTA 12. 3. 16	FÉRIA	+ Václav Jurky	17.00	16.30	
NEDEĽA 13. 3. 16	PIATA PÔSTNA	Na úmysel	8.30		krst - 8.30 13.00 pobožnosť Krížovej cesty

Oznamy Krížová cesta bude v Babíne v pôste tento piatok o 16,15 hod. a v nedeľu o 14,45 hod. Vo Vasiľove v nedeľu o 13,00 hod.

- V sobotu o 8,00 hod. krstná náuka pre rodičov a krstných rodičov.
- V sobotu o 9,00 hod. sobášna náuka – Téma : VIEROUKA; SVIATOSTI
- Upratovanie kostola: Babín : č. d. 60 - 72

Vasiľov: Blažena Bombiaková, Katarína Fazekašová, Jana Hajdúchová, Mária Škombárová, Mária Fejová, Katarína Siváňová

Želám Vám radostné prežívanie nedele a požehnanie do nového týždňa !

BRÁNA MILOSRDENSTVA V NAJSVÄTEJŠEJ EUCHARISTII

Mimoriadny jubilejný rok označil Svätý Otec František za Svätý rok milosrdenstva. Je na to mnoho dôvodov, pre ktorý sa má považovať rok 2016 za Svätý rok milosrdenstva. Jeden z tých dôvodov, pre ktoré je tento rok svätý, je skutočnosť, že slávime príchod Božieho milosrdenstva v Ježišovi Kristovi na svet. Je tomu už vyše 2000 rokov, čo Syn Boží sa stal človekom, vzal si telo z Márie Panny a narodil sa v Betleheme. Veriť v jeho príchod nie je nič iné, ako sväto a intenzívne prežívať jeho stálu prítomnosť medzi nami.

Práve preto, že v Ježišovi k nám prišlo Božie milosrdenstvo a natrvalo sa sprítomnilo medzi nami v Najsvätejšej Eucharistii, je táto vznešená Sviatosť ťažiskom slávenia Svätého roku milosrdenstva. Sama Eucharistia je pre nás tou skutočnou otvorenou bránou Božieho milosrdenstva.

Slávenie Svätého roku milosrdenstva má preto hlavné smerovanie k Najsvätejšej Eucharistii. Ved' Eucharistia je akoby pokračovanie, ustavičné kontinuovanie tajomstva Ježišovho príchodu, jeho vtelenia vo svete. Nestačí to len zobrať na vedomie. Ohlásenie Pánovho príchodu treba prijať ako výzvu, ako aktuálnu, veľmi potrebnú výzvu k zaktivizovaniu svojho života z viery - osobného spoločenstva s Ježišom Kristom prítomným medzi nami. Ved' keby sme si nevážili a netešili sa z toho, že Kristus je tu, nemal by zmysel ani Jubilejný rok milosrdenstva, nebolo by čo oslavovať, na čo spomínať a za čo ďakovať. Ale pretože si plne uvedomujeme, aké dobro znamená Kristus pre národy aj pre Slovenský národ, práve preto treba naplno žiť túto myšlienku jeho príchodu na svet. Odpoveďou na výzvu Svätého roku milosrdenstva je prispôbiť sa veľkej skutočnosti Kristovej prítomnosti medzi nami. Uveriť v Eucharistiu je sláviť ju, prijímať ju a klaňať sa jej. Kresťanský život je život upriamený na Eucharistiu, život v blízkosti Eucharistie, život z Eucharistie, lebo to je on, Ježiš Kristus, prítomný v Eucharistii - Božie milosrdenstvo medzi nami.

Najsvätejšia Eucharistia je opravdivým sanktuáriom (svätyňou) Božieho milosrdenstva na tejto zemi. *„Hľa, Boží stánok je medzi ľuďmi! A bude medzi nimi prebývať; oni budú jeho ľuďmi a sám Boh - ich Boh - bude s nimi. Zotrie im z očí každú slzu a už nebude smrti ani žiaľu; ani náreku ani bolesti viac nebude, lebo prvé sa pominulo.“* (Zjv 21, 3-4) Hoci prvotný zmysel tohoto textu má eschatologický rozmer a poukazuje na nebo, kde už budeme požívať plnosť dobrodení milosrdnej lásky Boha voči nám, predsa tieto slová hovoria i o pôsobení Božieho milosrdenstva a jeho ovocí už aj teraz, v našom pozemskom putovaní. Kristus v Eucharistii zotiera z očí sužovaných každú slzu a odstraňuje náreky a bolesti zo života trpiacich tejto zeme.

Viera v Božie milosrdenstvo prítomné v Eucharistii nás pobáda, aby sme v nej videli naše útočisko, ku ktorému sa obraciame v ťažkostiach života a chceme, aby nám ich eucharistický Kristus svojou božskou mocou pomohol riešiť. Ak tak robíme, že v krízach života ideme k nemu, počíname si nanajvyš kresťansky a správne. On sám si to želá, aby sme k nemu prichádzali a u neho hľadali záchranu a vyriešenie svojich životných problémov. V evanjeliu výslovne k sebe pozýva všetkých, čo majú nejaké problémy: *„Pod'ťte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení a ja vás posilním. Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom, a nájdete odpočinok pre svoju dušu. Moje jarmo je príjemné a moje bremeno ľahké.“* (Mt 11, 28 - 30)

Božie milosrdenstvo svoju prítomnosť v Eucharistii dáva „pocítiť“ vo všetkých jej dimenziách a spôsoboch slávenia. Je to predovšetkým svätá omša ako obeta nášho zmierenia s Bohom, v ktorej sa Božie milosrdenstvo nielen zjavuje, ale priam zostupuje až do hlbín ľudského srdca. Učeníci Pána veria, že v obeti svätej omše sa môžu stretnúť s Božím milosrdenstvom a okúsiť jeho dobrodenie, preto hneď v úvode prosia Pána: *„Zmiluj sa nad nami, Pane, lebo sme sa prehrešili proti tebe. Ukáž nám, Pane, svoje milosrdenstvo, a daj nám svoju spásu.“* V týchto slovách je vyjadrený hlavný úmysel slávenia eucharistickej obety i našej účasti na nej. To, čo najviac potrebujeme, je Božie odpustenie a zmierenie s Bohom, preto pri každom vstupe do chrámu a slávení Eucharistie, ozývajú sa v našom srdci slová mýtnika z podobenstva: *„Bože, buď milostivý mne hriešnemu.“* (Lk 18, 13)

MILOSRDNEJ MATKE CIRKVI IDE O DOBRO ČLOVEKA

Ježišovo milosrdné Srdce prišlo na túto zeme hľadať človeka. Prekrásne to vyjadruje jeho podobenstvo o stratenej ovečke. **„Čo myslíte? Keby mal niekto sto oviec a jedna z nich by zablúdila, nenechá tých deväťdesiatdeväť na vrchoch a nepôjde hľadať tú, čo zablúdila? A keď sa mu ju podarí nájsť, veru, hovorím vám: Bude mať z nej väčšiu radosť ako z tých deväťdesiatich deviatich, čo nezablúdili. Tak ani váš Otec, ktorý je na nebesiach, nechce, aby zahynul čo len jediný z týchto maličkých.“** (Mt 18, 12 - 14) A milosrdná matka Cirkev robí to isté, čo vidí robiť Ježiša - hľadá strateného človeka a jeho dobro.

Sv. Ján Pavol II. v Encyklike *Redemptor hominis* označil Cirkev za „cestu k človekovi“. „Cestou Cirkvi je človek (...) „človek je prvou a hlavnou cestou pre Cirkev. (...) Tento človek je cestou Cirkvi, cestou, ktorá je v určitom zmysle základom všetkých ostatných ciest, ktorými sa musí Cirkev uberať, pretože človek - každý človek bez akejkoľvek výnimky - bol Kristom vykúpený, pretože s človekom - a to s každým človekom bez výnimky - je Kristus určitým spôsobom spojený, aj keď si to človek neuvedomuje: „Kristus, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych za všetkých, dáva... človekovi - každému človekovi a všetkým ľuďom - svetlo a silu... aby mohol zodpovedať svojmu vznešenému povolaniu.“ (čl. 14)

Ak hovoríme, že Cirkev je cestou k človekovi a človek je cestou Cirkvi, chceme tým naznačiť, že jej ide o dobro človeka, o jeho dôstojnosť a šťastie. O tom, že milosrdný Kristus mal starosť o celkové dobro človeka, aj o jeho telo, nielen dušu, nachádzame svedectvo v Evanjelii. **„Ježiš zvolal svojich učeníkov a povedal: „Lúto mi je zástupu, lebo už tri dni sa zdržiavajú pri mne a nemajú čo jesť. A nechcem ich prepustiť hladných, aby nepoomdlievali na ceste.“** (Mt 15, 32) Evanjelista Matúš potom opisuje zázrak rozmnoženia chleba na púšti, ktorým Kristus nasýtil hladujúci zástup. (Porov. Mt 15, 33-39) Svojím počínaním Ježiš dal príklad všetkým, že treba mať starosť aj o časné dobro človeka a o jeho každodenné potreby, bez ktorých je život človeka na zemi nemožný.

Cirkev, ktorá z Kristovho poverenia uskutočňuje Božiu lásku k človekovi, si nezatvára oči pred pozemskými starosťami ľudí na tejto zemi. Hoci jej hlavným poslaním je „lámať Chlieb z neba“, ktorý ľuďom dáva večný život, stojí pri ľuďoch aj v ich starosti o „chlieb zeme“. Vedie ľudí a vychováva ich aj v časných záležitostiach, aby spravodlivou prácou a všetkou svojou činnosťou si mohli zabezpečiť dostatok životných potrieb a viesť primeraný a dôstojný ľudský život na zemi.

Na Druhom vatikánskom koncile Cirkev zreteľne vyjadrila, že starosť o pozemské blaho nie je nijako v rozpore s úsilím o večnú spásu. „Kresťania, na ceste do nebeskej vlasti, majú hľadať a chápať to, čo je hore. To však nielenže nezmenšuje, ale skôr zvyšuje význam ich povinnosti spolupracovať so všetkými ľuďmi na budovaní ľudskejšieho sveta.“ (GS, 57)

Práve preto, že človek ako hmotno-duchovná bytosť žije na rozhraní pólov hmoty a ducha, časnosti a večnosti, ohraničenosti a transcendentality, má cieľ jeho jestvovania dvojaký charakter: časný i večný. Sú to akoby dve zložky jediného cieľa človeka. Nestoja v opozícii, ale utvárajú syntézu jednoty práve tak, ako je človek jednotou tela i duše.

Časný cieľ nevyklučuje večný, a ani večný cieľ nevyklučuje časný. Je medzi nimi harmónia a vzájomné dopĺňovanie. Človek cez časné dobro smeruje k večnému dobru, cez relatívne dobro, prichádza k absolútnemu dobru. Rozumom, slobodou a svedomím sa človek rozhoduje pre dobro a dosahovaním dobra nadobúda šťastie - blahobyť i večnú blaženosť. V morálnom počínaní človeka ako v smerovaní k cieľu má rozhodujúci význam hierarchia dobra. Zachovanie tejto hierarchie a uplatňovanie mravnej zodpovednosti je pre človeka najistejšia cesta k dosiahnutiu cieľa tak časného, ako i večného. Práve v súvislosti s hierarchiou hodnôt, ktorú má človek v svojom počínaní zachovávať, povedal Pán Ježiš: **„Nezháňajte sa za pominuteľným pokrmom, ale za pokrmom, ktorý ostáva pre večný život, a ten vám dá Syn človeka.“** (Jn 6, 27)

Prirodzená túžba človeka „mať sa dobre“ vedie cez „byť dobrý“. V kontexte našej konzumnej civilizácie, ktorá kladie dôraz na „mať“, treba zdôrazniť potrebu pre človeka „byť“. Túto prioritu „byť“ vyžaduje dobro a dôstojnosť ľudskej osoby, ktorá je v hierarchii hodnôt všetkých stvorených bytí na jej vrchole. **„Ved' čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?! Alebo za čo vymení človek svoju dušu?!”** (Mt 16, 26)

Súčasťou starostlivosti Cirkvi o integrálne dobro človeka je ochrana jeho ľudskej dôstojnosti. „Dôstojnosť ľudskej osoby má svoje korene v stvorení na Boží obraz a Božiu podobu. Ľudská osoba, obdarená duchovnou a nesmrteľnou dušou, rozumom a slobodnou vôľou, je zameraná na Boha a so svojou dušou a so svojím telom je povoláná na večnú blaženosť.“ (KKKC, 358)

Každý človek pre svoju dôstojnosť si zasluhuje úctu. Právo každej ľudskej osoby na úctu sa zakladá na tom, že je Božím obrazom. Dôstojnosť ľudskej osoby neumenšujú ani telesné, či duševné nedokonalosti a deformácie. Túto úctu je človek povinný preukazovať nielen druhým ľuďom, ale aj voči sebe samému. Zneváženie ľudskej dôstojnosti v sebe alebo v druhom človekovi je vážnou urážkou Boha, lebo je zneuctením Božieho obrazu v človekovi.

V Kristovi nám Boh ukázal, akú má každý človek cenu a akú si zasluhuje úctu. Zomrel na kríži, aby človekovi prinavrátil pôvodnú dôstojnosť a obnovil v ňom Boží obraz.